

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/109/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119348631
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6119348631.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, IČO: 42 072 905, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpenému JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom Dvořákovo nábřežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 37 928 422, o zaplatenie 113,83 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 2C/65/2019-52 zo dňa 21. mája 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 2C/65/2019-52 zo dňa 21. mája 2020 potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 113,83 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou, postúpenou súdu prvej inštancie z Okresného súdu Banská Bystrica, proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 113,83 eur. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že na základe škodovej udalosti evidovanej u žalovaného došlo ku škode na vozidle poškodeného. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. V dôsledku uvedeného bol poškodený nútený užívať vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného vozidla u žalobcu. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru, ktorú si uplatnil na náhradu u žalovaného. Žalovaný neuznal uplatnenú výšku v plnom rozsahu. Poškodený následne uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z predmetnej poisťovnej udalosti z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla a uvedenú skutočnosť žalovanému oznámil.

3. Žalovaný v spore namietal celý žalovaný nárok a zdôraznil, že žaloba nespĺňa kritéria podľa ust. § 132 CSP. Ďalej namietal, že faktúra ohľadom uplatňovaného nároku mu nebola doručená a neeviduje ju vo svojom účtovníctve. Rovnako namietal, že žalobca nemá v predmete svojej podnikateľskej činnosti činnosť súvisiacu s nadobúdaním a správou pohľadávok a následne namietal aj jeho aktívnu legitimáciu v spore z dôvodu, že v zmysle ust. § 524 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) nemohol platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky s jeho právnym nástupcom. Tento právny úkon žalovaný považoval za absolútne neplatný. Uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (nakoľko uvedenú pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda mu ako pohľadávka nevznikla), ale

v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami, uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s vyššie citovaným zákonným ustanovením § 524 OZ. K úhrade faktúry pritom v uvedených súvislostiach logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v žalobcom predloženej zmluve o postúpení pohľadávky. Vychádzajúc zo žalobcom predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky totiž jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu (neexistujúcej) pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalovanému pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie.

4. Ďalej súd prvej inštancie citujúc ust. čl. 8 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ust. § 442 ods. 1, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1 a 2 OZ a ust. § 4 ods. 1 a 2, § 11 ods. 6, 7 a 8 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. ďalej uviedol, že po posúdení žaloby a vyjadrení strán sporu dospel k záveru, že medzi stranami konania nebolo sporné, že dňa 18.02.2019 došlo v Žiline k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle značky Suzuki Vitara, EVČ: TO 844 DP, spôsobenej poškodenému MUDr. R. U.. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla značky Citroën Berlingo, EVČ: ZA 145 FC, poisteného v poisťovni žalovaného. Predmetnú poistnú udalosť žalovaný eviduje pod č. 8006181304. V dôsledku uvedeného bol poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného vozidla značky Nissan Qashqai, EVČ: BL 494 OJ u žalobcu v zmysle zmluvy o prenájme č. 143/604 zo dňa 12.03.2019. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 190146 zo dňa 20.03.2019, s dátumom splatnosti 03.04.2019, na sumu 626,40 eur. Oznámením o poistnom plnení zo dňa 09.04.2019 žalovaný oznámil poškodenému šetrenie udalosti tak, že neuznal uplatnenú výšku škody v celom rozsahu, čím priznal náklady iba v sume 512,57 eur. Existenciu škodovej udalosti žalobca preukázal na základe zmluvy o prenájme vozidla č. 143/604 zo dňa 12.03.2019 a oznámením o poistnom plnení.

5. S námietkou žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu sa súd prvej inštancie vysporiadal tak, že táto je daná a vyplýva zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 20.03.2019. Postúpená pohľadávka mala charakter budúcej pohľadávky, keďže jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej zmluvy, a to odplatenosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Postúpenie bolo oznámené žalovanému listom poškodeného. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky nepochybne vyplynul predmet - pohľadávka vo výške 626,40 eur voči žalovanému, pričom postúpenie v zmysle bodu 4 bolo odplatené za odplatu vo výške 626,40 eur, ktorá zodpovedala fakturovanej sume faktúrou č. 190146. V bode č. 5 zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že si vzájomné nároky - úhrada odplaty a úhrada nájomného, započítavajú. Postúpená môže byť iba existujúca pohľadávka, aj premlčaná, a tiež budúca pohľadávka, pokiaľ je určitá, identifikovateľná (uznesenie ÚS SR spis. zn. II ÚS 165/2017). Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval platnosť postúpenia žalovanej pohľadávky. Ďalej súd prvej inštancie poznamenal, že zmluva o postúpení pohľadávky nie je neplatná ani s ohľadom na námietku žalovaného, že žalobca nemá ako predmet svojho podnikania v obchodnom registri zapísané činnosti ako faktoring, forfaiting, či nadobúdanie pohľadávok, ani obdobnú činnosť súvisiacu s nadobúdaním a správou pohľadávok. Uvedené nemožno v tomto, ani v obdobných prípadoch považovať za neoprávnené podnikanie žalobcu, nakoľko žalobca nepodniká za týmto účelom. V danom prípade ide iba o štandardné postúpenie pohľadávky.

6. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného vyvodil súd prvej inštancie zo skutočnosti, že poškodený bol v rozhodnom čase poistený u žalovaného, čo v priebehu sporu samotný žalovaný nenamietal. Okrem toho žalovanému bolo preukázateľne oznámené postúpenie pohľadávky z poškodeného na žalobcu, nakoľko žalovaný oznámenie o poistnom plnení už adresoval priamo žalobcovi.

7. Zároveň mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný splnil svoju zákonnú povinnosť podľa ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti oznámil ukončenie prešetrovania poistnej udalosti. Z oznámenia však nebolo zrejmé, z akého dôvodu žalovaný svojvoľne krátil poistné plnenie o dobu nájmu 1 deň o sumu 69,61 eur a akým konkrétnym výpočtom s konkrétnymi koeficientmi dospel k výpočtu, ktorým krátil poistné plnenie o 44,22 eur.

8. Na základe uvedeného tak súd za sporné medzi stranami považoval, dĺžku doby nájmu vozidla a krátenie poistného plnenia v sume 111,83 eur ako odpočet neprímeraných nákladov na náhradné vozidlo a odpočet za prevádzkové náklady počas doby prenájmu vozidla.

9. Nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov spojených so zabezpečením náhradného motorového vozidla za dobu opravy poškodeného vozidla z titulu škodovej udalosti, ktorá bola zavinená klientom žalovaného, podľa názoru súdu prvej inštancie bola žalobcom preukázaná. Poškodený, teda právny predchodca žalobcu, z titulu škodovej udalosti nemohol svoje motorové vozidlo užívať a dôvodne si zabezpečil náhradné vozidlo, preto aj náklady spojené so zabezpečením tohto náhradného vozidla, a to nájomné, ktoré bolo preukázané, že bolo zaplatené, patrí do právneho nároku poškodenia. Poškodený bol nútený vynaložiť náklady súvisiace so zabezpečením motorového vozidla spôsobom jeho prenájmu, keďže po dobu opravy nemohol používať svoje motorové vozidlo. Škoda v tejto súvislosti vzniknutá na strane poškodeného, je škodou v rozsahu účelne vynaložených nákladov na nájom tohto náhradného motorového vozidla. Skutočnou škodou bolo nájomné za prenajaté motorové vozidlo, k prenájomu ktorého bol poškodený donútený poisťnou udalosťou, za ktorú zodpovedá klient žalovaného. Škoda spočívajúca v tom, že poškodený vynaložil náklady na zapožičanie osobného automobilu, prípadne aj vyššie náklady v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na prevádzku svojho automobilu, ktorý nemohol používať v dôsledku poškodenia, je potrebné považovať za skutočnú škodu, ktorú je škodca povinný nahradiť v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov. To, že takáto škoda v majetkovej sfére poškodeného ako právneho predchodcu žalobcu aj nastala, bolo preukázané tým, že došlo k úhrade nájomného, a to vo forme započítania s pohľadávkou prenajímateľa. Náhrada nákladov za používanie motorového vozidla nereparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poisťnej udalosti používať svoje motorové vozidlo. Pokiaľ išlo o výšku nákladov z titulu doby nájmu na zapožičanie náhradného motorového vozidla, tak za skutočnú škodu spočívajúcu v nákladoch na zapožičanie, prenájom náhradného motorového vozidla sa považujú náklady, ktoré boli nutne a účelne vynaložené na požičanie náhradného vozidla, čo žalobca v konaní v rámci svojej dôkaznej povinnosti preukázal. Poškodený, v danom prípade právny predchodca žalobcu, preukázal, že z titulu poisťnej udalosti nemohol motorové vozidlo používať. Toto sa nachádzalo v oprave, a preto počas celej nevyhnutnej doby opravy vozidla bol poškodený nútený vynaložiť náklady za nájom náhradného motorového vozidla, ktoré náklady boli nutne a účelne vynaložené, a ktoré by inak nevznikli, ak by poškodený mohol používať svoje vlastné vozidlo.

10. Pokiaľ ide o dobu nájmu náhradného vozidla, ktorú namietal žalovaný, súd prvej inštancie poukázal na zákazkový list ohľadom opravy vozidla poškodeného, na ktorom je uvedený dátum plánovaného ukončenia opravy dňa 19.03.2019 a faktúru z opravy vozidla poškodeného vystavenú dňa 19.03.2019. Servis vystavuje faktúru ešte pred prevzatím opraveného motorového vozidla a zasiela ju poisťovní na vystavenie krycieho listu. Až po obdržaní krycieho listu servis vozidlo vydá poškodenému. Pokiaľ už bolo vozidlo opravené, poškodený je oprávnený si prevziať motorové vozidlo nasledujúci deň a podľa názoru súdu prvej inštancie do tejto doby je oprávnený užívať náhradné motorové vozidlo ako účelne vynaložený náklad v zmysle všeobecnej rozhodovacej praxe. Žalovaný vo všeobecnej rovine namietol dobu prenájmu náhradného motorového vozidla, ale neuviedol a nepreukázal dôvody, pre ktoré by nevyhnutnosť prenájmu náhradného motorového vozidla mala trvať kratšiu dobu. Naopak poškodený jednoznačne preukázal, že nemohol svoje motorové vozidlo používať. Nachádzalo sa v oprave a bol nútený vynaložiť náklady za nájom náhradného motorového vozidla, kde svoje motorové vozidlo si vyzdvihol až po ukončení opravy. Poškodený z objektívnych príčin tak nemohol v rozhodnom období od 12.03.2019 do 20.03.2019, t. j. 9 dní, kedy bolo dohodnuté nájomné za náhradné motorové vozidlo, svoje vozidlo po dobu opravy využívať a po celý tento čas bolo zabezpečenie náhradného vozidla nutné. Preto bol žalovaný povinný zaplatiť náklady nájmu za 9 dní, a nie za 8 dní, ako si on sám určil.

11. Napokon súd prvej inštancie s odkazom na ustálenú súdnu prax, v zmysle ktorej je škodca povinný nahradiť škodu v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov, uviedol, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musel vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Zaplatením požičovného sa zmenší majetkový stav poškodeného. Škodou je požičovné zaplatené za vypožičanie vozidla porovnateľného s poškodeným vozidlom, ak prevyšuje výdavky spojené s užitím vlastného vozidla. Pri zohľadnení nespornej skutočnosti vyplatenia poisťného plnenia žalovaným v sume 512,57 eur bola potom žalobcom uplatnená pohľadávka vo výške 113,83 eur uplatnená dôvodne. Súd prvej inštancie nezistil žiadny dôvod neposkytnúť poškodenému, resp. žalobcovi náklady nájmu v plnej výške, pokiaľ žalovaný namietal výšku nájomného, relevantným spôsobom nepreukázal opodstatnenosť takej námietky. Skutočná výška škody v zmysle ust. § 442 OZ je aj žalovaná istina - náklady spojené s odstraňovaním následkov poškodenia, medzi ktoré patria aj náklady za prenájom motorového vozidla. Pre posúdenie nutnosti a účelnosti bolo podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinennej klientom žalovaného nemohol poškodený užívať svoje motorové vozidlo, nakoľko bolo potrebné zabezpečiť jeho opravu, v dôsledku čoho si musel prenajať vozidlo - až do vydania svojho vozidla. Skutočnou škodou je vyplatené nájomné za prenajaté vozidlo, nie aritmetický

priemer, prípadne individuálne výpočty žalovaného. Poškodený nemá nijakú povinnosť, na základe ktorej by mal po dopravnej nehode hľadať lacnejšiu požičovňu a podrobne skúmať podmienky, ani dohliadať na opravu vozidla, aby doba trvania opravy poškodeného vozidla bola v súlade s koeficientmi a výpočtami žalovaného. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel.

12. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

13. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP]. Žalovaný konkrétne namietal, že napadnutý rozsudok je nesprávny, nezákonný a navyše arbitrárny. Súd prvej inštancie rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Zároveň sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal s jeho námietkou o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto súdnom spore. Poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Je teda zrejmé, že poškodený, a nie žalovaný predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Poškodený preto nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Jej uzatvorením nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, keďže túto pohľadávku pred cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda mu pohľadávka nevznikla. Uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu spornej pohľadávky v rozpore s ust. § 524 OZ. V zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky totiž prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu (neexistujúcej) pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Záverom žalovaný zhrnul, že ak poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto postúpiť na žalobcu a tomu následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Predmetné postúpenie (neexistujúcej) pohľadávky je tak absolútne neplatné v zmysle ust. § 39 OZ.

14. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Nesúhlasil s námietkami žalovaného a uviedol, že súd prvej inštancie mal, vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dokazovanie, jeho aktívnu vecnú legitímáciu preukázanú z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k platnému postúpeniu predmetnej pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Právne posúdenie a odôvodnenie napadnutého rozsudku v otázke namietanej aktívnej legitímácie považoval žalobca za správne, riadne odôvodnené a zrozumiteľné. To, že žalovaný akceptoval postúpenie pohľadávky je zrejmé aj z toho, že čiastočné poistné plnenie poukázal na účet žalobcu ako postupníka. Nesúhlasil ani s tvrdením odvolateľa o arbitrárnosti a svojvôli súdu prvej inštancie. To, že sa žalovaný nestotožňuje s názorom súdu, riadne odôvodneným v napadnutom rozsudku, ešte neznamená, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Žalobca sa vyjadril aj k žalovaným namietanej absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, s ktorým názorom sa nestotožnil, pričom na podporu svojho stanoviska poukázal na viacero rozhodnutí všeobecných súdov SR.

15. Žalovaný, ktorému bolo vyjadrenie žalobcu doručené prostredníctvom právneho zástupcu, procesne nereagoval.

16. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania odvolaciemu súdu predložené / doručené neboli.

17. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

18. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vnesené, pričom sa stotožnil so zásadnými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

19. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v jeho opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

20. Žalovaný v rámci svojho opravného prostriedku len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a odvolaciemu súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal súd prvej inštancie v danom prípade dospieť.

21. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II. ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003). Odvolacie námietky žalovaného k spôsobu vyhodnotenia dokazovania súdom prvej inštancie z uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Súdom prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe vyhovel, pričom ku svojím záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci súd prvej inštancie svoje rozhodnutie veľmi podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, odvolací súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR spis. zn. IV. ÚS 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

22. Za nedôvodné považoval odvolací súd námietky žalovaného o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku.

23. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných / základných práv dosahuje len odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (rozhodnutia Ústavného súdu SR spis. zn. I. ÚS 344/10, spis. zn. III. ÚS 305/08).

24. Z dikcie ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súdom jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súdom dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

25. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sa súd prvej inštancie v prejednávanej právnej veci dostatočným spôsobom riadil ust. § 220 CSP, keď je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, čoho sa žalobca domáhal a aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, uviedol ktoré dôkazy boli vykonané a z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal, poukázal na právnu úpravu, v zmysle ktorej vychádzal pri kreovaní právneho záveru o dôvodnosti žalobou uplatneného nároku, pričom rozhodol o celom

uplatnenom nároku a odôvodnenie jeho rozhodnutia korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku. V záverečných odsekoch odôvodnenia popísal svoj procesný postup pri rozhodovaní o trovách konania, ktorý korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku.

26. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanej veci z dôvodu, že žalobou uplatnený nárok vyplýval zo záväzku z neuhradenej faktúry, v rámci ktorej bol dlžníkom žalobcu poškodený. Predmetnom postúpenia bol v danom prípade nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý vznikol poškodenému voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Z ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. je pritom zrejmé, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. V konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť, keď škodová udalosť, a to poisťná udalosť skutočne spôsobila škodu, o náhradu ktorej v konaní išlo. Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody, v konečnom dôsledku z titulu dopravnej nehody bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla vyplatil. Právny nástupca poškodeného potom na základe platnej zmluvy o postúpení v konaní uplatňoval žalovaným (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému, resp. právnenému predchodcovi žalobcu vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo. Stav, do ktorého sa dostal poškodený (právny predchodca žalobcu), zaviniel klient žalovaného. Nepriaznivosť tohto stavu nemožno umocňovať u poškodeného neprimeraným zaťažovaním a požadovať o neho, aby v sieti opravovní zisťoval a hľadal opravovňu s najväčšou rýchlosťou vykonania opravy, resp. s krátkou dobou opravy. Rovnako nemožno od poškodeného spravodlivo požadovať, aby počas opravy jeho poškodeného motorového vozidla zisťoval alternatívy iného charakteru, t. j. aby pri vylúčení možnosti používania svojho vlastného motorového vozidla, tento stav riešil napr. používaním hromadnej dopravy. Takýmto prístupom by bol totiž poškodený neprimerane a nedôvodne zaťažovaný. Už samotný stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou ako poisťnou udalosťou je totiž pre poškodeného záťažový, ktorý ho výrazne obmedzuje. Poškodený je nemožnosťou používania svojho motorového vozidla paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla, dožadovať sa ešte splnenia ďalších podmienok. Správnym je preto právny záver súdu prvej inštancie o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu.

27. Odvolací súd je toho názoru, že zmluva o postúpení pohľadávok, uzatvorená medzi poškodeným a žalobcom dňa 20.03.2019, tvorí jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej strán / subjektov. Nespochybnou vôľou poškodeného a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie použiť / uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov.

28. Za relevantný je potrebné považovať argument žalobcu v jeho vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného, že v rámci zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky. Pri striktnom (až puristickom) prístupe k výkladu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými slovami, poškodený by položil na stôl peňažnú sumu 626,40 eur a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému.

29. Odvolací súd vedome v danej spojitosti používa mierne ironický tón, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v kontraktálnych procesoch odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počínaním by skôr bolo formálne

vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou.

30. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalovaného v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP v meritórnom výroku I. ako vecne správny potvrdil.

31. Ako vecne správny odvolací súd potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom citovaným.

32. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý vo veci podaného odvolania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

33. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).